

Segones parts mai no han estat bones

written by Raons per la República | 16 d'agost de 2018

Un bon guia de muntanya no ha de perdre mai gent pel camí i, per molt que molesti als que van més de pressa, el grup ha d'acceptar que s'arribarà al cim quan els més lents hi puguin arribar. Així i tot, s'ha d'acceptar també que hi haurà gent que mai podrà fer cim (des de persones amb dificultats físiques, a gent que no vol pujar de cap de les maneres). Actualment, però, el que ocorre és que per voler ampliar la base i esperar a Comuns i altres possibles conversos al republicanisme català, els que anàvem davant ens desesperem i ara mateix no sabem ni on som, perquè els guies no ens ho expliquen. Ni sembla que parlin entre ells per decidir el millor camí. O potser el que passa és que amb els líders a la presó i a l'exili el moviment realment està perdut? Perquè convèncer els guies de muntanya de Comuns o PSC no farà que els seus muntanyencs se sumin al camí. Algú ho ha preguntat als seus muntanyencs? No. Per altra banda, les bases d'ERC i PDeCAT han parlat i han deixat molt clar que la unilateralitat és una opció a la qual no s'ha de renunciar.

Pel que fa als muntanyencs decidits, cal tenir en compte que quan una expedició no se sent ben guiada i el grup no està convençut del camí, el que succeeix és que hi ha una desbandada general. En aquest moment sorgeixen líders alternatius i el que era una expedició cohesionada acaba convertint-se en una dispersió d'excursionistes per les valls i les diverses arestes del paisatge, cadascú tirant pel seu camí. És una opció legítima, perquè a la muntanya t'hi va la vida. Qui segueix a cegues un líder sense credibilitat?

Tot plegat pot portar a una sensació d'un independentisme separat quan és ben bé al contrari: els alpinistes, els muntanyencs convençuts i els que van d'excursió sabem molt bé

que anem cap al cim. Potser és la febre del cim, vés a saber. El que està molt clar és que són els mateixos guies de muntanya els que han agafat vertigen i cal collar-los. Per altra banda, l'unionisme està més dividit que mai: Ciutadans mai no pactarà amb Podem ni Comuns, i no deixen de barallar-se al Congrés i al bar, i PP i Cs lluiten per liderar el mateix grup.

Als muntanyencs que anem cap al cim ens agradaria saber si aquella frase d'en Junqueras: "En els propers dies haurem de prendre decisions i no sempre seran fàcils d'entendre" encara és vigent o ja ha caducat. De moment hem entès que la doble via presos-exiliats ha posat en evidència la injustícia espanyola. Era un pla mestre? Si és així, per què hi ha aquesta pugna ridícula entre ells? Durant el franquisme també es barallaven exiliats i presos?

Als muntanyencs decidits també ens agradaria veure un procés constituent ja encarrilat. Han passat mesos i de moment no es veu res. Hem de continuar esperant i confiant com quan vam confiar amb les urnes? Aquí no s'hi val aparèixer amb una nova constitució del no-res. Uns quants es van encarregar d'amagar les urnes i preparar el referèndum, veure-les aparèixer sota la pluja del primer d'octubre va ser una sorpresa molt agradable, va ser com tenir el cim a tocar. Però a la constitució hem de participar-hi tots. I es necessita una estructura més enllà dels CDR que organitzi el procés, per molt que alguns CDR hagin començat a debatre sobre tipus de constitucions, model energètic, sanitat, educació, etc. El procés constituent no ha de ser cap sorpresa: hi ha molts temes a parlar, hem d'aprendre molt i discutir entre nosaltres per decidir quin país volem.

Mentrestant, els atacs feixistes es van multiplicant arreu i les seves víctimes estan soles, tot i que amb la caixa de la solidaritat hem arribat a pagar milions per les fiances dels presos. Quin problema hi hauria a fer una caixa per tot el moviment? Forma també part del pla deixar-se insultar, agredir

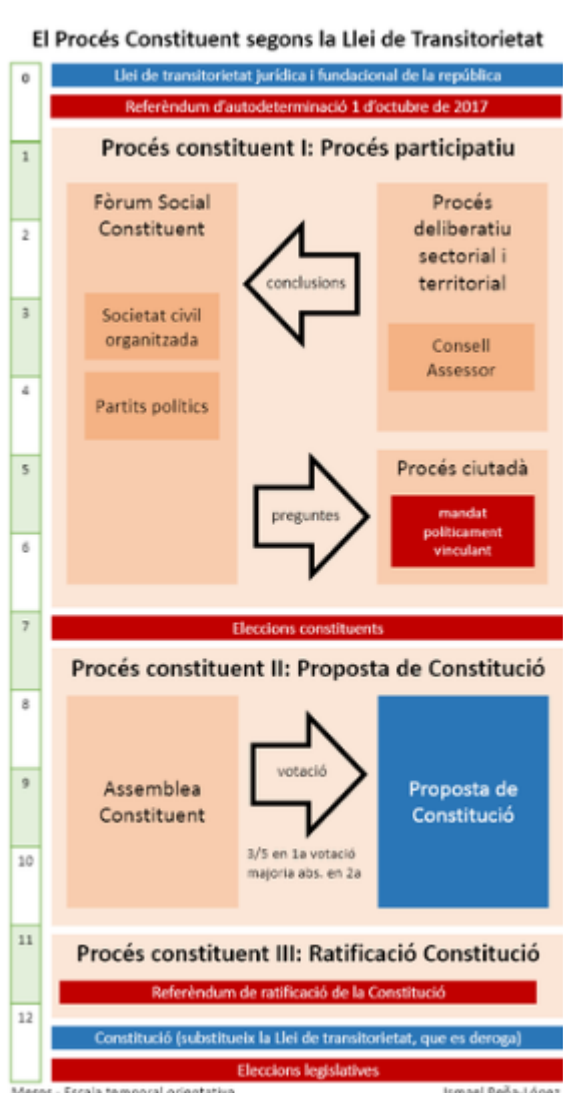
i perseguir judicialment de manera abusiva? Quan una dona maltractada pren la decisió de no deixar-ne passar ni una més, ha de deixar-se colpejar per posar encara amb més evidència el seu maltractador? Perdrem la dignitat, també?

El diàleg amb l'agressor ha de servir per negociar els termes de la separació, amb mediadors i advocats. En cas contrari, no deixa de ser una humiliació. Cal ser ferm i no caure en les trampes típiques del PSOE. Com una parella bipolar, ara Espanya s'ha vestit d'ovella, però només cal veure el govern format amb ministres ofensius i les reunions amb somriures i vestits de seda però amb el mateix discurs de fons. "Poli bueno, poli malo". Senzillament l'IBEX35 ha entès que el discurs de la confrontació els perjudicava a l'escena internacional. Com un fractal, el que ha passat a Badalona és semblant al que ha passat a gran escala. La dreta espanyola continua governant, però a sobre els hem donat el nostre vot, a canvi de què? Ens tindran distrets amb les engrunes? O potser forma part del pla posar ara en evidència el PSOE i anar patint ignomínies? Es permetrà que Catalunya decideixi lliurement el seu destí? Sí o no? Si és que no, tota la resta no deixen de ser succedanis de poca rellevància.

No ens enganyem, el cant de les sirenes del PSOE és una operació de màrqueting encaminada a les properes municipals i sembla que els nostres guies de muntanya també prefereixen esperar a les municipals. Si esteu atents a les notícies, veureu moviments de recol·locació dins els partits. Compte!, perquè els partits fan la seva feina que és mirar per a ells. El cim potser ja l'han perdut de vista i no veuen que cada vegada hi ha més muntanyencs amb sentiment de desafecció i sospites envers les seves veritables intencions: tenim dubtes sobre si el primer d'octubre estàvem preparats per assolir i consolidar la República, si ERC i PDeCAT anaven junts contra JXC i ara contra la Crida Nacional, si Ciutadans és l'aposta de l'IBEX o ho és el PPSOE, dubtes sobre el paper del PSOE i del PP en la moció de censura, així com el suport gratuït de

les forces republicanes, dubtes també sobre els pressupostos i la lluita interna del congrés (recordem el senat), sobre si el canvi de govern a Espanya ens beneficia o ens afebleix; dubtes de si els nostres polítics volen complir amb el mandat popular, de si continuem amb un 155 encobert o tan sols present a les ments de molts que s'autocensuren, dubtes de si s'aprovaran els pressupostos catalans o haurem de tornar a anar a eleccions...

Del que no dubtem és que el més important és la construcció de la República Catalana. Necessitem un **Procés constituent** ja i per tant, cal iniciar un debat sobre model educatiu, de sanitat, habitatge, justícia, treball i tants altres! La Llei de Transitorietat jurídica estableix les fases molt clarament:

1. Procés participatiu:

- Un consell assessor endega un procés deliberatiu sectorial i territorial. Les conclusions són enviades a un fòrum social constituent, format per la societat civil organitzada i els partits polítics.
 - Aquest procés ciutadà ha d'acabar amb un mandat políticament vinculant.
2. Proposta de Constitució: una assemblea constituent vota i presenta una proposta de Constitució
 3. La Constitució es ratifica mitjançant un referèndum. Tot seguit es deroga la Llei de transitorietat jurídica i es convoquen eleccions legislatives.

Fa mesos que hauríem d'estar tots parlant sobre la nova Constitució Catalana. Per què no és així?

I el que també és important. Per què els qui ens qüestionem com van les coses som titllats de deslleials o hiperventilats?

Mentrestant, cal continuar la tasca d'internacionalització i ser transparents amb els muntanyencs que no volen ser peons sinó peces clau a tenir en compte en la construcció del nou país.

Potser el referèndum pactat haurà d'arribar tard o d'hora, però vigilem, perquè segones parts mai han estat bones.

Però pel que sembla, i a falta d'un lideratge clar, els guies estan esperant que Espanya caigui per començar a moure's.